

PÅ SLAGET TRETTON

BERÄTTELSE EFTER MIDNATT



ALEPH BOKFÖRLAG

Vi satt kring sjuklingens bädd och såg den ohygg-
liga, väsande varelsen växa fram ur hans kropp,
tills två vidriga, spindelbenssmala armar frigjor-
de sig. De diminutiva naglarna var perfekta, man
kunde till och med urskilja de små halvmånarna vid
nagelrötterna. Armarna gestikulerade och den högra
handen famlade efter den döendes blonda skägg.
- Nej, jag står inte ut! skrek min vän och tog upp rak-
kniven...

Från mörkrets mästare, en gedigen samling skräckhistorier som
sällan eller aldrig bokpublicerats på svenska tidigare. Drypande
djungelmysterier samsas med hemsökta herresäten, svinmonster
från andra dimensioner och styggelser i urtida hålor under Gizas
pyramider. Här finns också en bitterljuv spökhistoria om en blind
kvinna, som i sin ensamhet fyller hemmet med spökande barn. Och
därtill en essä där en av mästarna skildrar sina allt för livliga mar-
drömmar.

Tretton skräckklassiker för finsmakaren, skrivna av H.P. Lovecraft,
Gustav Meyrink, Rudyard Kipling med flera.



ISBN 978-91-87619-06-9

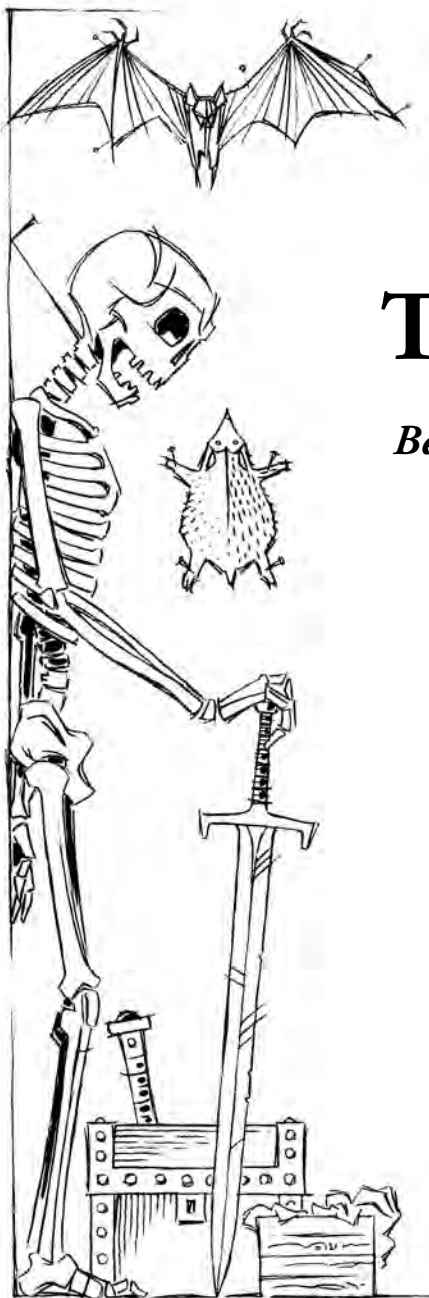
**Andra intressanta böcker, utgivna av
Aleph Bokförlag:**

Nattens paradis: svenska sällsamheter (antologi) — *Skuggor vid aftonlampan: 30
nattstycken* (antologi) — H.P. Lovecraft: *Sökandet efter det drömda
Kadath* — William Hope Hodgson: *Rösten i mörkret* —
Syner i natten: ett skräckgalleri (antologi) — *Berättelser i
svart* (antologi) — *Likkistförsäljaren* (antologi)
— J. Sheridan Le Fanu: *Grönt te* — m.fl.

BESÖK

www.alephbok.com

Klassisk och nyskriven fantastik.



PÅ SLAGET TRETTON

Berättelser efter midnatt

Valda & presenterade av
Rickard Berghorn

Illustrationer av
NICOLAS KRIZAN

ÖVERSÄTTNINGAR

Martin Andersson

Rickard Berghorn

Bertil Falk

Maria Hansson

Annika Johansson

Alvar Zacke

ALEPH

Bokförlag

Alla noveller i denna antologi publicerades tidigare i tidskriften *Minotauren*, enligt löpnumren: Lovecrafts *Under pyramiderna* i nr 23 (2004); Kiplings *De små* i nr 29 (2006); Meyrinks *Vaxkabinettet* i nr 22 (2004); Bierces *Nattliga visioner* i nr 17 (2003); MacDonalds *Kvinnan i spegeln* i nr 29 (2006); Stenbocks *Den andra sidan* i nr 22 (2004); Machens *Den flammande pyramiden* i nr 21 (2004); Hodgsons *Det visslande rummet* i nr 20 (2003); Whites *Lukundoo* i nr 24 (2004 – ursprungligen publ. i antologin *Kalla kårar*, 1944); Hodgsons *Svinvarelsen* i trippelnr 26-28 (2005); Whiteheads *Läpparna* i nr 25 (2005); Lovecrafts *Den förfärlige gamle mannen* i nr 29 (2006); Burns *Balladen om John Maltekorn* i nr 25 (2005). Med några få undantag publiceras dessa översättningar för första gången i bokform här.

NICOLAS KRIZAN (född 1963)

Illustratör, formgivare och serietecknare. Nicolas Krizan (också stavat Križan) – idag Sveriges främsta och mesta fantastiktecknare – illustrerade noveller i *Nova Science Fiction* redan i början av 80-talet och har sedan dess tecknat omslag åt och illustrerat hundratals böcker i genrerna science fiction, fantasy och skräck. Han var stadig medarbetare på *Minotauren* och gör numera alla bokomslag åt Aleph Bokförlag. Krizan har tecknat serier åt *Muminmagasinet*, *Svenska Serier*, *Bizarro*, *Ernie* m.fl. Hans första bok efter eget manus blev en barnbok med skräcktema, *Mallan är med – en otäck historia* (Epix Bokförlag, 2016).

Omslaget är tecknat och formgivet av Nicolas Krizan.

© 2017 Aleph Bokförlag och respektive upphovsman. Inlagan formgiven av Rickard Berghorn. Första upplagan.
Tryckt av Unitedprint.com, Solna 2017.

ISBN 978-91-87619-06-9

– *Innehåll* –

MÖRKRETS NOSTALGI ... 7
Förord av Rickard Berghorn



Under pyramiderna ... 9
Av H.P. Lovecraft

De små ... 35
Av Rudyard Kipling

Vaxkabinettet ... 55
Av Gustav Meyrink

Nattliga visioner ... 65
Av Ambrose Bierce

Kvinnan i spegeln ... 71
Av George MacDonald

Den andra sidan ... 89
Av Stanislaus Eric Stenbock

Den flammande pyramiden ... 100
Av Arthur Machen

Det visslande rummet ... 120
Av William Hope Hodgson

Lukundoo ... 135
Av Edward Lucas White

Svinvarelsen ... 150
Av William Hope Hodgson

Läpparna ... 186
Av Henry S. Whitehead

Den förfärlige gamle mannen ... 198
Av H.P. Lovecraft

Balladen om John Maltekorn ... 202
Av Robert Burns



OM FÖRFATTARNA ... 204

Gustav Meyrink

Vaxkabinettet

– Det var en riktigt bra idé att sända telegram till Melchior Kreuzer; tror du han vill göra det vi frågar, Sinclair? Om han tog första bästa tåg – Sebaldu kastade ett öga på sin klocka – då är han här vilken minut som helst.

Sinclair hade rest sig upp, och som svar pekade han ut genom fönstret.

De såg en lång, mager herre som skyndade sig fram igenom gatan.

– Ibland finns det stunder i livet när helt vanliga vardagshändelser förefaller skrämmande ovanliga, eller hur, Sinclair? Det är som att plötsligt vakna upp och sedan falla i sömn igen, och då tiden slår ett mellanliggande hjärtslag, ser man en skymt av allehanda olycksbådande och mystiska företeelser.

Sinclair tittade uppmärksam på sin vän: – Vart vill du komma?

– Jag antar att det måste vara vaxkabinettet som har fått mig ur gängorna, fortsatte Sebaldu. Jag är uteslående nervös idag. När jag just nu såg Melchior på avstånd och märkte hur hans gestalt blev större och större när han närmade sig, då upplevde jag något slags förvirring – jag vet inte hur jag ska förklara det – men det var kusligt, som om avståndet kunde sluka allting, vad som helst: kroppar, ljud, tankar, fantasier, händelser... Eller tvärtom, som om vi kunde se det – allting – ytterligt litet till en början och sedan sakta bli större, även icke-materiella företeelser, som inte behöver röra sig genom tid och rum på samma sätt. – Jag tror inte jag lyckas hitta rätt ord här, men du förstår kanske vad jag menar? Allting tycks lyda samma lag!

Hans vän nickade tankfullt.

– Ja, och det finns vissa tankar och tilldragelser som kommer smygande som från en ”annan sida”, en kulle eller något annat de gömmer sig bakom – och sedan hoppar de upp framför näsan på en när de har växt till jättelik storlek.

Dörren öppnade med ett klick, och dr Kreuzer gjorde sällskap med dem vid bardisken.

– Melchior Kreuzer: Christian Sebaldu Obereit, kemist, presenterade Sinclair dem för varandra.

– Jag kan föreställa mig varför ni sände mig telegrammet, sade nykomlingen.

Det gamla bekymret med Lucretia!? Jag kunde bara rysa när jag läste Mohammed Daryashkohs namn i tidningen. Har ni upptäckt något? Är det samme karl?

Tältet som hyste vaxkabinettet hade rests på marknadsplatsens obelagda mark, och skymningens sista ljus reflekterades rosa i hundratals små kantiga speglar, som tecknade de ornamenterade orden över tältdukens ingång:

Mohammed Daryashkohs orientaliska panoptikon
Presenterad av mr. Kongo-Brown

Tältets dukväggar var glättigt prydda med grällt målade motiv, och de svajade milt och pöste ut likt stinna kinder när folket där inne gick omkring eller lutade sig mot duken för ett ögonblick.

Två trästeg ledde upp till ingången, över vilken en vaxfigur i mänsklig storlek stod, en kvinna i paljetterade trikåbyxor.

Hennes bleka ansikte med ögon av glas vred sig sakta med huvudet och överblickade människomassan som trängde sig runt tältet under henne, tittade från den ena till den andra och kastade sedan en blick åt sidan som för att avvakta ett förstulet tecken från den mörkhyade egyptiern som härskade över kassan. Med tre knyckiga rörelser vreds huvudet sedan helt tillbaka till sin utgångspunkt och stirrade tomt framför sig. Gång på gång ryckte det plötsligt till i dockans armar och ben som om den drabbats av någon våldsam spasm, kastade tillbaka skallen och böjde sig bakåt, tills huvudet nuddade hälarna.

– Det är maskinen där borta som driver urverket som manövrerar de groteska rörelserna, mumlade Sinclair och pekade på den polerade maskinen innanför dörren, vilken slamrade i takt.

– Elektricitet, levande si, helt levande, pladdrade egyptiern ovanför dem, och räckte ned ett förtryckt papper.

– Om halvtimma börjar, si.

– Tror du att gossen möjligen vet var vi kan hitta Mohammed Daryashkoh? undrade Oberreit.

Men Melchior Kreuzer lyssnade inte. Han var försjunken i broschyren och läste högt de fraser som han fann mest anslående.

– ”De magnetiska tvillingarna Vayu och Dhananjaya (med vokalt ackompanjemang)” – vad är det? Såg du det igår? frågade han plötsligt.

Sinclair svarade nekande. – De levande artisterna väntas inte komma förrän idag, och...

Men Sebalduß Obereit avbröt honom. – Var ni verkligen personligt bekant med Lucretias make Thomas Charnoquo, dr Kreuzer?

– Naturligtvis, vi var vänner i årtal.

– Och ni upplevde aldrig att han kanske inte emotsåg barnet med blida ögon?

Dr Kreuzer skakade på huvudet. – Jag märkte att någon sorts psykisk åkomma så sakteliga började utvecklas, men ingen kunde förutse att den skulle bryta ut på det sättet. Han kunde plåga stackars Lucretia med riktigt svartsjuka scener, och när vi i egenskap av hans vänner försökte visa honom hur grundlösa hans misstankar var, då lyssnade han knappt. Han var förryckt! Sedan när barnet föddes, trodde vi att allting skulle lugna ner sig för honom. Och ett tag tycktes det göra det. Men hans misstankar hade bara grott djupare, och så en dag fick vi höra den hemska nyheten att han plötsligt blivit galen, hade blivit ursinnig och börjat skrika, och sedan slitit spädbarnet ur vaggan och försvunnit.

Alla efterforskningar visade sig fåfänga. Någon tyckte sig ha sett honom med Mohammed Daryashkoh vid en järnvägsstation. Och några år senare kom nyheter – från Italien, tror jag – om att en utlänning vid namn Thomas Charnoquo hade hittats hängd – han hade ofta setts i sällskap med ett litet barn och en orientalisk herre. Men efter Daryashkoh och gossen fanns inte ett spår. Allt letande har inte givit någonting sedan dess, så jag kan knappast tro att skylten som hänger här utanför tältet har någonting alls att göra med den där asiaten. Och sedan, vad är det där tör konstigt namn, Kongo-Brown? Jag är nästan säker på att Thomas Charnoquo nämnde det vid ett eller annat tillfälle. Mohammed Daryashkoh kom från Persien och hade också hög börd, och han var lärd på enastående många områden – varför skulle han vara ägare av ett vaxkabinett?

– Kanske var Kongo-Brown hans tjänare, som nu har tillskansat sig namnet? föreslog Sinclair. – Kantänkas. Vi får se till att följa upp det spåret. Men jag är fortfarande övertygad om att asiaten uppmuntrade Charnoquo att röva bort barnet – eller snarare, att han fick honom att göra det.

Han hatade Lucretia utan och innan. Att döma av något hon sade vid ett tillfälle, så var det tydligen så att han ständigt ansatte henne med fririer, trots att hon fann honom motbjudande.

Men det måste finnas något annat och djupare liggande mysterium, som kan förklara Daryashkohs hämndgirighet.

Det finns inget mer man kan få veta av Lucretia, och hon svimmar nästan av sinnesrörelse bara man råkar nämna saken i förbigående.

På det hela taget var Daryashkoh familjens ondskefulla husgud. Thomas Charnoque var helt i hans våld; han nämnde ofta för oss att han trodde att persern var den enda levande människan, som trängt in i mysterierna hos någon hemlig konst från tiden innan mänsklighetens gryning; och att detta faktiskt gjorde honom i stånd att kunna plocka isär en mänsklig varelse och sortera ut enskilda levande organ, vilka han kunde använda till sina egna fullkomligt oförklarliga ändamål.

Vi trodde givetvis att Thomas fantiserade ihop allting, och att Daryashkoh bara var en illvillig lurendrejure, ändå fanns det aldrig några bevis eller stöd... Men föreställningen ska börja. Är det inte egyptiern som tänder lamporna runt tältet?

”Fatima, Orientens Pärla” hade spelat sin stump, och åskådarna gick av och an eller kisade genom kikhålen som skurits upp i de röda dukväggarna framför ett grällt målat panorama över Delhis belägring.

Andra stod i tyst begrundan vid en glaskista, i vilken kroppen av en döende turk låg och andades mödosamt, och vars nakna bröst blottade ett svett sår med blygrå hudflikar som åstadkommits av en kanonkula. När vaxdockan öppnade sina matta ögon hördes ett lågt surrande från maskineriet från kistan, och de kringstående kunde lägga örat mot glaset för att höra ljudet bättre.

Motorn vid ingången pustade vidare och drev något slags musikinstrument. Det spelade en melodi med en stakande och ivrig takt, på samma gång högljutt och dovt – tonerna lät främmande och blöta, som om melodin spelades under vattnet.

Luften i tältet var tjock av doften från vax och rökiga oljelampor.

”N:o 311: Voodoo-skallar”, läste Sinclair från sin broschyr när de två betraktade tre bistra huvuden som hade arrangerats i ett skåp vid väggen i ett hörn – de såg ofattbart levande ut med gapande munnar och ögon som stirrade med skräckinjagande uttryck.

– Vet du, de är inte alls av vax – de är äkta! sade Obereit förundrat sedan han plockat upp ett förstoringsglas ur fickan. Men jag kan verkligen inte förstå hur de har tillverkats. Det är enastående, hela den genomskurna ytan på halsarna har täckts med silke – eller måhända har det vuxit över. Och jag kan inte urskilja några sömmar! Det ser precis ut som om de har växt fram som pumpor, och aldrig ens suttit på människoaxlar. Om vi bara kunde lyfta upp glaslocket ett stycke!

– Allt vax, si, levande vax, si – riktiga döda huvuden också, bevars, och luktar – puh, sade egyptiern som plötsligt dök upp bakom dem. Han hade smugit sig



fram till dem utan att de märkt något: det ryckte i hans ansikte, som om han försökte hålla tillbaka ett förryckt skratt.

De båda besökarna tittade förskräckt på varandra. – Låt oss hoppas att den gamle zigenaren inte hörde något – vi talade ju precis om Daryashkoh, sade Sinclair efter en stund.

– Tror du att dr Kreuzer kommer att lyckas ta fram något hos Fatima? I värsta fall måste vi bjuda hem henne någon kväll för att dela en flaska vin. Han står fortfarande där ute och talar med henne.

Musiken slutade med ens, någon slog i en gonggong och en genomträngande kvinnoröst hördes genom ridån: – Vayu och Dhananjaya, magnetiska tvillingar, åtta år gamla. Världens största underverk. Hör dem sssjungga!

Folksamlingen trängdes mot scenen längst in i tältet.

Dr Kreuzer hade återvänt in i tältet; han grep Sinclair i armen. – Jag har fått en adress, viskade han. Persern bor i Paris under antaget namn. Här är den.

Och han visade förstulet en papperslapp för sina båda vänner. – Vi måste ta nästa tåg till Paris!

– Vayu och Dhananjaya. Hör dem sssjungga! tjöt rösten ännu en gång.

Ridån öppnade sig, och på scenen stod en vacklande, grotesk och ohygglig gestalt klädd som en page, och höll ett bylte under armen.

En återuppväckt kropp av en drunknad människa, med långt blont hår och klädd i mångfärgade sidenstycken.

Ett sorl av vämjelse spred sig i folksamlingen.

Varelsen var stor som en vuxen, men hade ett barns utseende. Dess ansikte, armar och ben, faktiskt hela dess kropp ut till fingrarna – allt var obegripligt uppsvullet och plufsigt.

Den var uppblåst likt en tunn gummiballong. Huden på läpparna och händerna hade tappats på all färg, nästan halvt genomskinlig, som om kroppsdelarna fyllts med luft eller vatten, och ögonen verkade döda, de varken blinkade eller uppfattade något.

Den blickade hjälplöst ut.

– Vayu, se stora brodern, förklarade den gömda kvinnans röst med sin märkliga brytning; och ut ifrån ridån kom en kvinna med en fiol i handen, förklädd som en djurtämjare med höga polska stövlar, röda och fodrade med päls.

– Vayu, sade hon igen och pekade på det uppblåsta barnet med fiolstråken. Sedan öppnade hon en liten bok hon hade med sig och läste högt:

– Två vuxenbarnen här är nu åtta år gamla, och se stort underverk. De är bara sammanväxta med navelsträng, som tre tum är lång och helt hållet genomskinlig. Om en skärs bort, den andra måste dö. Alla vetenskapsmän förundras. Vayu, han är mycket stor för sin ålder. Utvecklad. Men efter i förstånd, medan Dhananjaya, han är så väldigt klok, men så väldigt liten. Som ett spädbarn. Ty han är född utan skinn och växer icke. Han måste förvaras i livsbubbla, i varmt vatten. Föräldrarna vet ingen vilka är. Det är naturens största nyck.

Hon tecknade åt Vayu, som efter stor tvekan öppnade byltet på sin arm.

Ett huvud med samma storlek som en knytnäve visade sig, med stora genomträngande ögon.

Ett ansikte, ett blåådrat spädbarnsansikte – men vars uppsyn ändå var så åldrad och vars uttryck var så hotfullt förvidret av hat och ondska, och fullt av sådan obeskrivlig tarvlighet, att åskådarna ofrivilligt ryggade tillbaka.

– M – min bror D – D – Dhananjaya, stammade den uppblåsta varelsen, och glodde åter på publiken med döda ögon.

– Led ut mig – jag tror jag kommer att svimma. Du min skapare! viskade Melchior Kreuzer. De stödde honom sakta stapplande och halvt medvetslös mot utgången, och förbi egyptierns sluga och vaksamma blick.

Kvinnan hade tagit upp sin fiol, och de hörde henne stämma upp en sång för att ackompanjera det uppblåsta barnets kvävda röst:

*Ack, jag hade en trogen vän
Någon bättre står ej att finna*

Och barnet, som inte förmådde artikulera orden ordentligt, gnällde med och svarade med en gäll stämma som knappt bestod av mer än vokalljuden:

*Aa aa aeee en oeen änn
Ååon å-ee åå ej a-inna*

Dr Kreuzer lutade sig tungt mot Sinclairs arm, och drog djupa andetag av de friska luften.

Ljudet av applåder strömmade ut ur tältet.

– Det är Charnoques ansikte! Vilken fasansfull likhet, stönade Melchior Kreuzer.

**Köp boken i din bokaffär och läs vidare!
Eller beställ direkt från förlaget:**

www.alephbok.com



TIMAIOS PRESS

... är del av Aleph Bokförlag. Utger tankeväckande och märkliga böcker för dig som är intresserad av kuriosa, spekulationer, idé- och vetenskaps-historia. Förlaget publicerar fakta och skönlitteratur för såväl fackmannen som den intresserade lekmannen.
Utgivningen är på svenska och engelska.

www.timaiospress.com

Böcker av och om:

Epikuros — Lucretius — Atomism — Francis
Bacon — H.P. Lovecraft — Camille Flammarion — Diogenes
Laërtius — Emanuel Swedenborg — Erasmus Darwin —
E.T.A. Hoffmann — Platon — Andrew Crosse —
Och annat.